Mågen.

(En betydligt alligoriserad rimfabrikation för den här kontinentens svenskaste svenska tidning, S. C. T. Avkvintilerad på bäljspel av Juan La Bandera.)

Han var ej riktigt tillfredsställd med livet uti Palteby,
Ty andra hade klädesklä'r, men krapptygskläder Lasse;
Så han beslöt att utädja sig till storbonn uti Galteby,
Som ägde bränvinsbränneri't och kvarnen uti Skvalteby,
Fast denne var en krångelbult, en snålvarg och en basse
Ja, oförnöjd med Palteby
Och långtande till Galteby
Var krapptygsklädde Lasse
Och staddes sig till Masse,
Som stod för brännvinsbränneri't och kvarnen uti Skvalteby.

Hund fick han slita, det förstås, på logen och ängarna,
Fick lägga sig i ottetid och stiga upp förr'n dager;
Och kittsliga, det voro de, båd' pigorna och drängarna —
Men Lasse till en doffelrock behöfde stora pängarna:
Han hade intet överflöd av kronogods på lager!
Jo, slådda blevo ängarna
Och klädda blevo drängarna.
"Vad ej jag får, jag tager
Från varje piga fager",
Sjöng Lasse, "ty jag slösar ej, mitt liv, min knif med pängarna."

Till frukost fick han rotamos, som lögat sig i sluringen,
Den däringa, som länsades på krafter längesedan;
En kappe jordpär'n och en bit av hådangångne luringen
Blev davramål, men Lasse slet och teg och svalt för pluringen;
Fast mager blev han, det förstås och träl av mataledan.
På allahanda banorna
I livet — födas vanorna,
Så härsken sill blev täcker
Och blandmjölsgröten läcker,
Och Lasse blev till sist så rund och blank och fet, som pluringen.

När första året linkat hem till sina tusen släktingar,
Då vägde Lasse allra minst en femton marker mera;
Vag enda märk var ärmastyf — där funnos ej oäktingar —
Örfilarna, som Lasse gav på markna'n voro dräktingar,
Som togo övermodet ut ur storordsfolk, med flera.
I boken hans, tre präktingar,
Tre hundralappar, äktingar,
Förankrats; ingendera
Att större köpkraft han besatt, än någon av hans släktingar.

Så, för den ene köpte han i staden byxor randade
Och tungestöflar, långa, så de räckte högt på låren;
Hos skräddaren bestälde han, av tyger rikligt blandade
Med fåraull, en doffelrock. Och talmejkädja bandade
Hans näpptygsväst, dendäringen, som läkte paltbysåren.
Bredskyggad hatt sig landade,
Där hårarollan strandade,
Bland vita, slätta håren,
Som pigor kallat "snåren";
Se'n dess ej tösaglädje fanns, förr'n Lasse sådan blandade.

Nu var det så, att Masses tös, av vilken förr han hånades,
Blev pin förtjust i Lasses rock och stöflar, väst och hatten;
I hennes jungfruhälgedom, där gräts och bads och trånades,
Tills fräknarna på hennes kind i någon mån utplånades.
Men — skägg, det hade både Lars och gamle svarte katten.
Och därför kisse lånsades,
Och hon och han, de fånades:
Den smekte "hjärteskatten"
Den hela långa natten,
Tills tuppen gol i hönsavrån och skuggorna utplånades.

Hon vann sin Lars, och han fick svin och kor och får och käringen,
Men — Masse själv bar nycklarna till kassakistans ören;
Lars hade aldrig varit förr, se'n han exer't beväringen,
Till gagnet — hval, till namnet — sill, den minsta uti fjär'ingen:
En bonde bara blott och bart — i titeln och odören.
Av — oss du fått förtäringen,
Ja — fritt, sa' bonn och käringen,
De ledande i kören;
Vid knog gick Lars i fören,
Men annars — bakom so och ko och skvaltbyfar och käringen.

"Vad hade du, när du kom hit?" skrek Masse uti Galteby,
"Ett knyte och ett träskopar, är allt, jag minns", sa' Stina;
"Förbättringarna här", sa' Lars, "de kommo ifrån Palteby,
I sällskap med en ny procent, som vinnes nu i Skvalteby;
Och här gå tjogtals bättre nöt, som mödor — gjort till mina!
Med fröjd jag lämnar Galteby
Och flyttar hem till Palteby,
Du Masse — tag din Stina,
Men giv mig — mitt och mina;
Jag återfordrar — höns och ägg och kycklingar för Palteby."

ÄKTENSKAPSHULDA

av Knud Hjortø.

Bemyndigad översättning från danskan av OVE EKELUND.

(Ur Idun.)

Den långe yngling, som nu i snart en halv timme hade stått och glott på Vänd-om-Maries hus, måtte havt gott om tid, vad det sen kunde vara han stirrade på, huset eller trädgården. Båda var ju mycket nätta, men någon särskilt festlig anblick erbjöd de inte — för det kunde väl inte vara på Vänd-om-Maries Pims, som stod på trädgårdsgången och skällde så sagolikt fisket?

I varje fall hade hustrurna i de närmaste husen fått något att fundera över. De, som inte hade suttit vid fönstren, satt där nu, och de, som hade kommit ut, gick inte in — det måtte väl i alla fall komma att ske något?

Det var emellertid inte något annat, än att en lång yngling gått förbi ett litet hus, och så hade en hund rusat ut och skällt på honom, och pojken hade stannat och betraktat den förundrad. Det finns mycket att förundra sig över hos en liten hund. Man kan stanna hos den — det beror på om man har lust och hur brått man har. Det finns i hela världen inte så smala ben, att inte en hund törs gå på dem, inte en käft så tunn, att inte en hund vill skälla med den. Det låter inte egendomligt i skrift, men i verkligheten kan det vara en ganska underbar syn. Pojken stod alltså stilla och hunden skällde. Det var första avdelningen.

Efter en liten stund gjorde hunden en paus. Den väntade, att pojken nu skulle säga, något, sparka efter den eller ta upp en sten — då skulle den springa bort till hörnet av huset och därifrån skälla vidare, men pojken rörde sig inte, till och med hans ögon stod stilla. Hunden var då tvungen att börja om igen — den bjäbbade beskäftigt med käften på sned och hoppade allt emellanåt till på stället. Pojken var stor och välfödd, synbarligen av ett lungt sinne lag: han rörde inte en lem och lät hunden sköta om det hela.

Pims, som hunden alltså hette, insåg plötsligt det underliga i situationen. Den skällde jämrande och det kom liksom något skrämt i dess ögon; den vände om, gjorde ett slag runt hörnet, kom tillbaka och bjäbbade med förnyat raseri, som var präglat av en tydlig överdrift. Den kunde inte förstå detta — naturligen reste sig hären på dess rygg när den kom att se in i pojkens orörliga ögon. Den försökte med att byta plats, skällde på honom från den ena sidan och från den andra, men det hjälpte inte. Den gjorde en ny paus och såg vänlig ut under det den närmade sig. Måhända ville han klappa honom, det hade hänt förr. Antingen går de eller klappar endera gör de. Men ynglingen ville inte klappa. Pims trodde sannolikt att han skulle förlora förståndet.

Det varade väl en halv timme. Pims gick och kom igen: han kunde inte överge tanken på en avslutning, men plötsligt snurrade han runt och sprang sin väg under fullkomlig tystnad.

Pojken tog sin arm från staketet och vände sig om för att gå. Framför honom stod två barn i tioårsåldern, en pojke och en flicka.

— Du får inte reta vår Pims, sade flickan.

— Vad heter du? frågade pojken bärskt.

— Jag heter Hulda. Du får inte reta vår Pims. Mor säger att han inte far väl av det.

Pojken log hånfullt:

— Jaså, du heter Hulda. Då heter väl han där Hjalmar.

— Ja, han heter Hjalmar. Va heter du?

— Jag heter Mogens, svarade pojken ofrivilligt. Va angår det dig förresten? rättade han sig ögonblickligen.

Han såg närmare på flickebarnet. Hon hade bara ben, ett litet, grinande, fräknigt ansikte, och ett hår, som var nästan rött. Pojken var mörkare men lika grinig; så såg alltså Vänd-om-Maries ungar ut.

Hulda mötte glatt hans blick, som om den bara innehållit beundran. Hon frågade:

— Vill du klappa Pims? Så skall jag hämta honom. Han är så söt!

Mogens blev irriterad av henne oföränderligt muntra humör och svarade hånfullt:

— Du har ju inga byxor på dig, tös.

Hulda tog några danssteg för att ytterliga understryka det och svarade hänryckt:

— Det behöver man heller inte om sommaren! Jag har badat, föll det henne plötsligt in att meddela — tillsammans med Hjalmar.

— Jaså, du badar med pojkar, du!

— Ja, sade Hulda — där var andra pojkar än han.

— Puh, sade Mogens och log, men så gjorde han sig sträng:

— Tycker du det är passande för en flicka att bada med pojkar?

Hulda hade funnit Pims, hon högg honom och förde honom med sig för att klappas. Pims var nu välvillig och ville slicka. Hulda var ett enda leende — tillrättavisningen hade hon inte alls förstått.

Det dök upp någon strax bredvid. Det var Vänd-om-Marie själv, som kom svajande. Hon var glad och Hulda liknade henne.

— Jaså, du står här och pratar med barnen, sade hon. — Ah, goddag, det är ju Hans Niels' Mogens! Jaså, du står här och underhåller dig med Hjalmar och Hulda!

— Nej, det gör jag rakt inte, svarade Mogens vresigt och värdigt, jag stod bara och såg på era styvmorsblommor.

— Jaså, ja, jaha. Ja, du ska gärna få ett stånd med dig hem till din mor, det ska du visst! Jag ska ta och gräva upp ett. De gör sig riktigt bra i en trädgård.

— Nej tack, jag tror vi har likadana där hemma, sade Mogens. — Adjö.

— Adjö, Mogens. — Även Hulda med Pims på armen tillropade honom ett hänryckt: adjö, Mogens.

Mogens såg de många kvinnornas blickar riktade på sig och gick över på andra sidan av vägen. Han kom att tänka på, vad han hade hört om Vänd-om-Marie, att hennes farfar hade varit präst. Hon hade aldrig blivit gift, men hon hade tre oäkta barn, vilkas fäder var välbärgade, och Vänd-om-Marie var nöjd med sin lott, vilket hon också skulle ha varit, om den varit ringare. — Den är lika mycket värd som en lärarinnesyssla, brukade hon säga, och när man är välbärdag skall man inte klaga.

* * *

Styvmorsblommorna framför Vänd-om-Maries hus stod återigen i sitt fulla flor. De var av alla färger — alltifrån ljusgula till svarta, men de egendomligaste var de, som hade båda färgerna; de liknade ansikten, som stod och stirrade upp mot solen, vresiga, förvridna ansikten. De mörkare av dem såg dystra ut, de mer gulaktiga endast buttra. Några av dem hade vänt sig om på sina stjelkar, och liknade människor, som med ett outsägligt surt uttryck ser tillbaka över axeln och väntar på en, som inte kommer.

Inne från huset hördes höga röster som om någon grälade, men det var intet annat än ett utslag av familjen Vänd-om-Maries vanliga humör. Strax efteråt kom Hulda ut i lång, svart kjol, som tydligen besvärade hennes långa ben. Hon hade blivit konfirmerad dagen förut. Hulda hade en liten flaska i handen och sneddade över vägen till handelsboden. Hon skulle köpa mer hårolja: det var detta, som det högljudda pratandet hade rört sig om. Hulda skulle ha tio öre till hårolja. Naturligtvis skulle Hulda ha hårolja idag, när hon skulle ut och promenera med de andra konfirmanderna. Hulda kom tillbaka och blev insmord — hon sken för övrigt också på de ställen, som icke fuktats av någon hårolja. Hulda var nu fjorton år, välvuxen och väl utvecklad. Hennes ansikte var ljust och en smula fräknigt, det var grovt, men ögonen var vackra och hennes hals vit, håret var rödaktigt. Hon hade, som folk sa, också sin mors löjliga gång. Hennes röst var hes, vilket kanske berodde på, att hon hellre ropade än talade, och så svor hon emellanåt, vilket säkerligen kom sig av, att hon alltid hade lekt med pojkar.

Konfirmanderna skulle ut i skogen. De hade goda smörgåsar med sig och skulle köpa kaffe på hotellet. När Hulda, smord och skinande, gick i spetsen för flickornas flock, var det, som några av de eftersta generade började sacka av och oförmärkt försvann in i en trädgård, varifrån de sedan smög sig hem. Pojkarna å sin sida flinade, några av dem flockade sig kring Hulda, andra höll sig på avstånd och tisslade halvhögt med de närmaste kamraterna.

På eftermiddagen körde en vagn långsamt genom staden. På kuskbocken satt en ung man med ett allvarligt ansikte. Vänd-om-Marie kom ut och hejdade honom.

— Hur står det till med din far, Magnus? frågade hon.

Mogens såg missnöjd på henne, men stannade i alla fall.

— Å, inte så värst bra.

— SÅÅ, sade Marie och fick ett besynnerligt uttryck i ansiktet emedan hon ville se allvarlig ut. — Är det inte en liten smula bättre? frågade hon under det att det lyste upp i hennes ögon.

— Nej, svarade Mogens kort.

— Har han inte ätit något? frågade Marie vidare.

— Inte något annat än en kopp havrevälling.

— Jaså, sade Vänd-om-Marie, och ljusnade betydligt, ja men då — —

— I går kunde han åtminstone äta ett ägg, svarade Mogens, utpinad och förargad.

Vänd-om-Marie sökte fortfarande efter en ljuspunkt.

— Har han heller inte sovit något i natt då?

— Jo, en timmes tid.

— Nå, sa Vänd-om-Marie, och nu kunde hon se glad ut igen — ja, men då skall du se, att han repar sig! Jo, när han kan sova, Mogens, så — — Nå, där kommer minsann konfirmanderna! De har varit i skogen, Hulda hon går i spetsen. Du känner nog Hulda, Mogens; det är min alltså.

Mogens skulle till att köra vidare, men höll in hästarna — han visste inte varför — och såg på ungdomarna.

— Va ska de månne nu ta sig till? pratade Vänd-om-Marie vidare. De tänker visst singla slant! Det är något, Hulda är lika förtjust i som pojkarna. Kan du se, hon skall singla slant med en krona — kan du se, Mogens? Hulda, hon är storartad, va?

Nej, nu skulle Mogens iväg.

— Ja, din far, han repar sig alltså, Mogens det gör han nog. Hälsa honom!

Mogens måste le.

— Tack, sade han med en betoning, som undgick Maries uppfattning.

Men nu kom ungdomarna.

— Får vi åka med? skrek Hulda i en hel kör av röster.

Vänd-om-Marie gick undan för vangshjulen:

— Nej, ni får inte åka med — du får inte åka med, Hulda! Mogens skall hem till sin sjuke far.

Vänd-om-Marie såg högst allvarlig ut, men log genast för att återfå sitt kända uttryck.

Mogens höll återigen in hästarna.

— Har hon plats, hon där, frågade han och gjorde liksom en rörelse med örat i riktning mot Hulda.

— Inte precis, svarade Vänd-om-Marie, du kan gärna få henne, Mogens, det kan du. Du kan gärna få henne med detsamma.

Hulda hade hatten i hand och håret i oordning efter utflykten och vad som hade hört till den.

— Ja, du kan gärna få mig, sa hon.

Hennes stora, ljusa ansikte blossade upp och hennes blå ögon såg ännu ljusare ut mot hårets rödaktighet.

— Nej, sade Mogens och satte hästarna i rörelse. — Adjö! Varför hade han frågat om det? Nå, det hade ju kunnat vara likt Vänd-om-Marie, att vilja ha sin dotter hemma? Till vad? Till detsamma som hon själv, naturligtvis.

* * *

I utkanten av stan håller ungdomen bal på en liten grön plätt. Den är inte så värst jämn, men god nog, eftersom det ingen bättre finns. På ett ställe är det ett hål, i vilket de dansande paren i förbifarten gör sig ett nöje av att knuffa ned ett annat par med en armbåge eller ett knä. Hulda är en av dem, som oftast blir nedknuffad — hon är så uppspelt och glömmer jämt, det farliga stället. Hennes ljusa klänning har stora, gröna fläckar på rygg och armbågar. Hulda är nu över sjutton år och har börjat avrundas både i ansiktet och nedåt. Hon påminner mycket om en fölunge, både i rörelser och röst: hon gnäggar under dansen, ivrig och ostyrd som ett ungt sto, som är förspänt för första gången.

På något, som är överhöljt med ett par säckar, kanske en öltunna, sitter en stillsam äldre man och spelar fiol. Han vrider huvudet på sned och håller det ena örat mot fiolen och påminner om en gammal hund, som fundersamt sitter och lyss. Då det blir paus med bajerskt öl och sodavatten, får han pengar, som samlas in, och det är inte så litet — en sejdel följer också med. Hulda kommer med sejdeln och säger, att han också kan få en smörgås, om han vill, här är inget knussel. De unga männen ler. Det är med Hulda som med många andra flickor: hon upprepar alla lustigheter som männen i tidernas morgon har hittat på, och som ingen av dem gitter säga mera — alla utslitna kvickheter ramlar avsigsjälva från hennes mun, bara hon öppnar den, och pojkar och flickor grinar åt dem, därför, att hon ännu är ung.

Spelmannen tackar för öl och betalning, men det är för mycket, han ger allvarligt tillbaka och vill inte höra talas om tre kronor för två timmars spel. Så spelar han litet igen; två par faller över varann i hålan och de dansande skocka sig för att se. Underst ligger Hulda — vem skulle det annars vara. Och två par skuffas ytterligare ned, så nu är det råge på högen. Det tarvas tid och skratt för att få hålan rensad, och nu har en timme förflutit. Spelmannen reser sig och går. Han är en allvarlig man och vill inte göra musik till det här. Godnatt! — Det tjänar ingenting till att försöka få honom att stanna.

Men Hulda vet råd. Hon går in i ett hus och kommer på obegripligt kort tid ut igen: under ena armen har hon ett dragspel och under den andra en man, som hon drar i, men han vill inte. Även han är en äldre och synbarligen mycket förståndig man, men då han för ögonblicket både skrattar och är arg, ser han så komisk ut, att det är vanskligt att ställa diagnosen på honom.

Ungdomen jublar:

— Ja, det är rätt, Jens, kom bara med klaveret!

— Ja, säger Hulda, som har fått honom ned för den höga, smala trappan, kom, Jens, och dra en bit för oss!

Jubel runt omkring. Jens ger verkligen efter. Han sätter sig på det säcköverhöljda, drar ut klaveret i sin fulla längd — det låter som en jämrande suck — och börjar spela. Dansen börjar på nytt, hålan gör sin tjänst, och nedåt sluttningen, på vilken det dansas, jagar paren varandra. Jens spelar väl en halv timme till den yrande dansen. Det är nu inget tvivel om, att han är en allvarlig man: han ler inte åt glammet, som blir vildare för vart varv, och när han har spelat en halv timme, reser han sig förargad och går. Hulda kommer rusande och får tag i instrumentet, och då hon ber om en till, får hon den verkligen, men på ett sätt, som hon inte har väntat sig, inte hårt, men dock tillräckligt varnande. Jens står färdig att lägga ifrån sig klaveret, ifall någon av de unga männen skulle vilja företa sig något på grund av det passerade, men det är ingen, som vill, och han går in i sitt hus.

— Strunt i det, säger Hulda, så gör vi väl själva musik!

Hon får fatt i en ung man, som på hennes uppmaning drar av sig sina träskor; de sätter sig bredvid varann — Hulda sjunger och han slår takten med sina träskor, som är nya och ger ett inte alls dåligt ljud ifrån sig. Hulda har en mäktig och hes röst och man dansar bra efter den. Allt detta liv genljuder förskräckligt och bullrande i den lilla staden. Hundar och gamla käringar får inte mycken ro den kvällen.

Från en gård ett litet stycke utanför dansplatsen kom två män ut, en äldre och en ung. Deras samtal avstannade när de kom utanför grinden och såg allt liv och stoj framför sig. Den äldre mannen skrattade, skakade på huvudet och sade något; den unge svarade utan ett leende, sade godnatt och gick. Det var Mogens Nielsen, som vid sin fars död mycket tidigt själv hade blivit man. Han gick långsamt förbi ungdomarne på dansplatsen. Det var paus i spelet. Karlen, Niels hette han, hade satt ifrån sig sina träskor och Hulda hämtade andan, vilket hon nog kunde behöva. Mogens fixerade henne, och då han hade fångat hennes blick, krökte han sitt högra pekfinger och höjde det ett slag i luften. Hulda kom ögonblickligen. Mogens fortsatte att gå och Hulda lätsade, att hon förstod honom: hon vek om hörnet av ett litet hus vid vägen, där ingen kunde se dem. Men Mogens blev stående ute på vägen och gjorde åter ett tecken med pekfingret. Hulda kom fram på vägen.

— Du trodde kanske att jag ville leka kurra gömma med dig? sade Mogens.

Ja, Hulda visste ju inte vad han ville — hon slog till med ett högt skratt, som det kunde ligga en hel del i.

(Forts.)

Edra pengar kunna ej köpa bättre mjöl än
PURITY FLOUR
(Government Standard)
Canadas "krigstids"-mjöl.
Garanterad att vara ett godt hvitt mjöl, passande för all bakning.
MORE BREAD AND BETTER BREAD
PURITY FLOUR
140

Gas i magen
sur mage
indigestion
halsbränna
genast lindrad av
BISURATED MAGNESIA
I 15 GRAIN TABLETTER
OCH PULVERFORM

Bisurated Magnesia är Magnesia, speciellt beredd för snabb och säker korrigering av farlig magsäck. Den kommer endast i form av 5 grain tabletter och pulver i förseglade paket. Sammanblada icke med kommersiell Magnesia, Milk of Magnesia eller Citrate of Magnesia. Se efter ordet Bisurated och få det genuina från droggister över allt.

SKANDINAVISKA ADVOKATER
811 McArthur Bldg.
Telefoner: Main 4503 och 4504.
ROTHWELL, JOHNSON & BERGMAN.
P. O. Box 1656.
WINNIPEG, MANITOBA

Kräfta
Borttages med elektricitet

Det finnes intet sätt att bota kräfta — den måste dödas. Om den icke dödas, skall den döda den, som har kräfta.

Milda strömmar av elektricitet skall döda kräfta lika väl som de döda tumörer, goiters och piles.

Ni är injuden att besöka eller tillrkiva för närmare underrättelser om vår droglösa metod.

SKRIV NAMN OCH ADRESS TYDLIGT.

Drs. Axtell & Thomas
Electro Thereaputics and Chiropractors
Dept. S. 258½ Portage Ave.
WINNIPEG.

Jag botar män
MEDELS HEMBEHANDLING.
Det är lika lätt och effektivt att underkasta sig behandling i sitt eget hem som på vårt kontor. Ni kan spara tid och pängar Ni får den bästa behandling. 25 års erfarenhet.
Fri undersökning.
Specialister på hårdnackade kroniska och nervsjukdomar.
Vi bota ont i ryggen, nedstämdhet, dåligt minne, förlust av livsmodet och annat, som hindrar eder i edert arbete. - Botar även blodförgiftning, njur- och urinsyresjukdomar.
Fria läkarråd. Skriv efter bok och symptomschema, som sändes i omärkt kuvert.
Svenska talas och skrives.
Rimliga arvoden.
HINZE MEDICAL INSTITUTE
20 och 22 Washington Avenue,
Minneapolis, Minn.

ECZEMA SPECIFIC
botar fullständigt eksem, salt Rehum, barbers itch, revorm, gamla sår, brand och kylsår, rfost, bits, black heads, förgiftningar från ogräs eller färger och många andra hudsjukdomar. Min skabbsarva botar skabb, klåda, fnask, seven years eller prairie itch på några dagar. Har botat tusentals personer på de senaste 25 åren. Sänd per post för $1.75, 2 askar för $3.00.
S. ALMKLOV, skandinavisk apotekare
Box S. Cooperstown, - N. Dakota.

SKANDINAVISK ADVOKAT.
Tel.: Kontor, Main 6131 och 6132
Residens, Sher. 4440.
A. M. DOYLE, L.L.B.
Advokat, juridiskt ombud, notarie, etc.
514 Sterling Bank Bldg., Winnipeg

BROOKS & SUTHERLAND
Barristers, Solicitors, Notaries etc.
SVENSKA TALAS.
Phone Main 6255.
708 STERLING BANK BUILDING,
WINNIPEG.

NU
ÄR DEN RÄTTA TIDEN ATT SÄNDA EFTER VÄNNER OCH SLÄKTINGAR I SVERIGE, NORGE ELLER DANMARK.

Arbetshjälpen i Canada

till sommaren blir dyr och svår att skaffa. Varför icke få släktingar från Sverige att hjälpa eder? Det bästa sättet att få dem över är att sända dem med en av de direkta linjerna. Skriv till oss för närmare upplysningar angående priser etc. — Det lönar sig icke att sända pängar till Sverige för att köpa biljetten där, då pänningkursen är mycket låg. Köp eder biljett här och spar pängar. Biljetten utställes till vilken plats som helst i Canada.

VI SÄLJA BILJETTER TILL GAMLA LANDET.

Om ni tänker resa hem till Sverige, så stå vi med glädje till eder tjänst både med råd och dåd. Skriv endast till oss och låt oss veta vad ni önskar.

PÄNGAR SÄNDAS TILL SKANDINAVIEN.

På grund av den osäkra pänningmarknaden är det omöjligt för oss att garantera någon speciell rate. Vi kunna endast säga, att ni får den kurs, som gäller den dag vi mottaga pänningarna.

Alla pänningförsändelser garanteras. Referenser: Northern Crown Bank, William ave., och Dominion Bank, North End Branch, Winnipeg. Vi representera alla linjer, både engelska, amerikanska och skandiaviska direkta linjer.

P. M. Dahl Steamship Agency
325 LOGAN AVE. - - WINNIPEG, MAN.

Kom ihåg att vinsten av denna affär tillfaller Svenska Canada-Tidningen, och köp edra biljetter hos, och send penningsförsändelser genom P. M. Dahl Steamship Agency.